

[Poul Nødgaard]

Forslaget betyder, at arbejdsgiverne i yderligere et halvt år må punge ud ved første og anden ledighedsdag. De statslige midler, der er på budgettet til en fondsordning, burde i halvåret frem til 1. januar 1993 gives til arbejdsgiverne som kompensation, men det er nok ikke nærliggende at tro, at regeringen har planer om at give de ca. 30 mio. kr., der står fra 1. juli til 31. december, selv om det ville være det eneste rigtige og retfærdige.

Fremskridtspartiet har som andre partier ikke haft nogen form for andel i denne lovgivning, og vi kan ikke se, at vi kan stemme for en lovgivning, som for længst burde have været sat på plads, hvis vi havde haft en ansvarsbedvest regering til at fremsætte forslagene i det høje Folketing.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Allerførst skal jeg sige tak til samtlige ordførere, der har sagt ja til lovforslaget, og ikke mindst min dybtfølte tak til hr. Ole Vagn Christensen, der støttede forslaget, og det er selvfølgelig det væsentlige for mig. Men både hr. Ole Vagn Christensen og hr. Poul Nødgaard var under anvendelse af endda særdeles kraftige vendinger utilfredse med min optræden i denne sag, og det står jeg helt uforstående over for. Det kan kun skyldes, at de pågældende ikke er klar over, hvad vi rent faktisk har foretaget os, og det skal jeg derfor benytte lejligheden til at redegøre for.

Det er korrekt, at det hele har udgangspunkt i aftalen fra maj måned 1991, hvor det blev besluttet, at der skulle søges oprettet en forsikrings- eller fondsordning, som skulle tage sig af arbejdsgivernes forpligtelser med hensyn til første og anden ledighedsdag. Det arbejde gik vi i gang med, og vi havde kontakt med arbejdsgiversiden, specielt naturligvis Dansk Arbejdsgiverforening og SALA. Disse initiativer blev sat i værk i efteråret 1991, og vi havde en skitse på bordet, som vi bad de pågældende om at forholde sig til. Jeg kan sige, at der den 30. oktober og den 18. november 1991 var mødeaktivitet mellem Arbejdsministeriet og de pågældende organisationer, og i slutningen af november måned kom der uformelle telefoniske tilbagemeldinger fra Dansk Arbejdsgiverforening om, at man endnu ikke var helt klar til at tage stilling, da man skulle have spørgsmålet belyst på et medlemsmøde. Den 5. de-

cember 1991 bad vi Landsarbejdsnævnet om at kommentere den model og den idé, der forelå, og den 19. december fik vi tilbagemeldingen fra Landsarbejdsnævnet via vores direktorat, og tilsvarende kom den endelige tilbagemelding den 20. december fra Dansk Arbejdsgiverforening og SALA.

Tilbagemeldingerne gik ud på, at der på lønmodtagersiden var sympati for en sådan ordning, men kompakt modstand fra arbejdsgiversiden, hvilket jeg orienterede Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om på et møde den 20. december. Jeg skal erkende, at hr. Ole Vagn Christensen ikke deltog i dette møde, men ikke desto mindre er det altså ubestrideligt korrekt, at jeg gjorde det, og at vi havde en drøftelse af, hvordan vi så skulle forholde os.

Min indstilling var, at med den kompakte tilbagemelding, der var kommet fra arbejdsgiversiden, var det næppe formålstjenligt at tvinge en sådan ordning igennem. Det var dog sådan, at konklusionen på dette møde i forligskredsen var den, at vi endnu en gang skulle forsøge at stable en model på benene og endnu en gang skulle forsøge at få arbejdsgiversiden interesseret i en sådan ordning. Jeg gjorde allerede dengang opmærksom på, at det næppe ville være muligt at få det på benene så betids, at vi kunne overholde fristen den 1. juli 1992, og vi aftalte så, at vi måtte have afklaret det senere i folketingssamlingen.

Vi har så haft lidt diskussioner partierne imellem om, hvilken model der skulle lægges på bordet, men jeg kan da sige, at jeg for nærværende har mødeaktivitet med både SALA og DA, og at det er mit indtryk, at man nu igen behandler sagen særdeles seriøst i de to organisationer. Der er ikke givet tilsagn om, at man vil indtage en anden stilling, end man har gjort indtil dette øjeblik, men man overvejer altså sagen seriøst.

På baggrund af den tilbagemelding, der til sin tid måtte komme herfra, må vi i forligskredsen tage stilling til, hvordan vi vil forholde os, men det er ubestrideligt, at det er nødvendigt med en forlængelse af overgangsordningen, og det er såmænd i al beskedenhed det, forslaget drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil godt takke arbejdsministeren for re-